Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐκείνης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1928* | *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 49*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἀλλὰ θὰ σ' ἀφίσω, κόρη μου, τῆς εἶπε, νὰ μιλήσεις μόνη σου στὸ λόρδο. Μόνο ἀπὸ τὴ δική σου τὴν καρδιὰ μποροῦν νὰ βγοῦν τὰ λόγια, ποὺ θὰ πείσουν τὸ λόρδο νὰ σὲ ὑποστηρίξει. Εἶναι ἐδῶ τώρα καὶ δὲ θ' ἀρνηθεῖ βέβαια νὰ σὲ δεχθεῖ. Πάω νὰ τοῦ γράψω.

Φώναξε μιὰ γυναῖκα κι' ἔστειλε στὸ λόρδο ἕνα σημείωμα, ὅπου τὸν παρακαλοῦσε νὰ δεχθεῖ σ' ἀκρόαση μιὰ κόρη, ποὺ τὴν εἶχε κι' ἄλλοτε συναντήσει στὸ σπίτι της. Ἡ ὑπόθεση ἦταν σοβαρὴ καὶ βιαστικὴ καὶ δὲν ἔπερνε ἀναβολή.

Τὸ ὕφος τοῦ γράμματος αὐτοῦ ἔκαμε τὸ λόρδο ν' ἀπαντήσει ὅτι δεχόταν τὸ κορίτσι εὐθὺς μόλις θὰ εὐκαιροῦσε.

Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ μαντεύσει, ὅτι πάλι ἡ Βιολέττα ἦταν στὴ μέση καὶ τοῦκανε ἐντύπωση πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν πλησιάσει μόνη της, ἀφοῦ εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ ξεφύγει. Γιατὶ ὁ Τζέκιν τοῦ εἶχε ἀναφέρει μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ.

Ὥστε, γιὰ νὰ ζητᾶ τώρα νὰ τοῦ μιλήσει, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε τόσους λόγους νὰ τὸν φοβᾶται, θὰ πεῖ πὼς κάτι σοβαρὸ εἶχε νὰ τοῦ πεῖ...

Ἔρχόταν ἄραγε νὰ διεκδικήσει τὰ δικαιώματά της ἢ νὰ τοῦ ζητήσει λόγο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της; Ἀλλὰ πῶς εἶχε μάθει ὅτι αὐτὸς εἶχε πρωτοστατήσει στὴ σύλληψή του; Καὶ πῶς εἶχε μάθει ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε γυρίσει, εἶχε συλληφθεῖ κι' ὅτι τώρα ἦταν καταδικασμένος; Ποῦ ἦταν ἄραγε κρυμμένη ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες, κι' ἐρχόταν νὰ κάμει τὴν ἐμφάνισή της ἀπάνω στὴν τραγικὴν ἐκείνη ὥρα;

Ἀ, εἶχε τόση περιέργεια νὰ τὰ μάθει ὅλ' αὐτά, ὥστε καὶ χωρὶς τὴν παράκληση τῆς μυλαίδης, θὰ τὸ δεχόταν τὸ κορίτσι. Κι' ἂν δὲν τὴν δέχθηκε ἀμέσως, τὸκαμε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συνηθίσει στὴν ἰδέα καὶ νὰ μὴ φανερώσει τὴν συγκίνησή του.

Ὅσοι πλησίασαν τὸ λόρδο Στάρλυ αὐτὸ τὸ πρωΐ, ἀπόρησαν μὲ τὴν ἀφηρημάδα του καὶ τὴν ἀπροσεξία του. Ἀκόμη κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε ποιοὶ τοῦ μιλοῦσαν καὶ τί τοῦ ἔλεγαν.

Μόλις ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος ἐπισκέπτης, ἔδωσε διαταγὴ νὰ φέρουν τὸ κορίτσι αὐτό, ποὺ ἦταν στὰ διαμερίσματα τῆς μυλαίδης.

Ἡ Νταίζη ἀκολούθησε τρέμοντας τὸν ὑπηρέτη.

Ὅσο κι' ἂν τῆς ἔδινε κουράγιο ἡ σκέψη ὅτι κινδύνευε ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα της' γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἔπιασε τρομερὸς φόβος στὴ σκέψη ὅτι θᾶμενε μόνη της μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ τὸν ἔτρεμε ἀπὸ παιδάκι.

Στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς αὐστηρῆς βιβλιοθήκης μὲ τὰ παλιὰ βαριὰ ἔπιπλα, δίχως νὰ τολμᾶ νὰ προχωρήσει.

Ὁ λόρδος Στάρλυ, καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραφε καὶ δὲ σήκωσε διόλου τὸ κεφάλι νὰ κοιτάξει. Ἡ λαίδη δὲν εἶχε γράψει τ' ὄνομα τῆς ἐπισκεπτρίας, ὥστε μποροῦσε νὰ τὴ δεχθεῖ σὰ μιὰ ἀνώνυμη γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ ἔρχεται νὰ τοῦ ζητήσει κάποιο χατήρι.

Βαθειὰ σιγὴ ἐπικρατοῦσε στὸ δωμάτιο, κι' ἡ Νταίζη ἄκουγε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της καὶ θυμόταν τὰ λόγια τῆς Λουΐζας: «Θὰ προτιμοῦσα νὰ ζητήσω χάρη ἀπὸ τὸ διάβολο τὸν ἴδιο, παρὰ ἀπὸ τὸ λόρδο Στάρλυ!» Ἀλήθεια, μήπως ἦταν σωστὴ τρέλλα αὐτὸ ποὺ πήγαινε νὰ κάμει; Ἦταν δυνατὸ νὰ δώσει χάρη ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἦταν τόσο σκληρὸς κι' ἀντίθετος μὲ τὸν πατέρα της;

Τώρα ὅμως ἦταν ἀργά. Οἱ ὧρες περνοῦσαν καὶ κάποιος ἔπρεπε νὰ φροντίσει γιὰ τὸν πατέρα της. Καὶ ποιὸν ἄλλον εἶχε, ἂν ὁ λόρδος δὲ δεχόταν τὴν παράκλησή της;

Τέλος ἐκεῖνος ἄφισε τὴν πέννα του, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα σημείωμα καὶ μισογύρισε πρὸς τὴν ἐπισκέπτρια:

—Ἡ μυλαίδη μὲ παρακαλεῖ νὰ σᾶς δεχθῶ, εἶπε ψυχρά. Τί γυρεύετε;

Ἡ Νταίζη πλησίασε δειλά, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε ν' ἀπαντήσει τίποτε. Τῆς φαινόταν ὅτι καμμιὰ λέξη δὲ μποροῦσε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ λάρυγγά της.

—Ἔ, λοιπόν; εἶπε ὁ λόρδος κοιτά-

«—Ὡραία εἶναι ἡ ἱστορία σου, μίς! τῆς εἶπε ψυχρά».

ζοντάς την τώρα κατὰ πρόσωπο. Τόσο δύσκολο εἶναι νὰ μοῦ τὸ πῆτε; Στὸ πάρκο τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ ἤστε πιὸ θαρρετὴ νομίζω, μίς... Βιολέττα Γουΐλ, ἂν δὲ γελιέμαι;

Ἡ Νταίζη ἔγινε κατακόκκινη καθὼς συλλογίστηκε πόσο εἶχε τότε προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποὺ μιὰ λέξη του καὶ μόνη μποροῦσε νὰ σώσει τὸν πατέρα της.

— Μυλόρδε! εἶπε μὲ τὰ μάτια δακρισμένα, σᾶς παρακαλῶ, ξεχάστε ἕναν ἀπερίσκεπτο λόγο μου, ποὺ ἔχω τόσο μετανοιώσει γιατὶ τὸν εἶπα. Ἔξερω ὅτι ἀπάντησα πολὺ ἄπρεπα, ἀλλὰ ἀπάντησα σὰν παιδί... χωρὶς νὰ σκεφθῶ.

— Βλέπω πὼς ἡ ἀνάγκη σᾶς κάνει πολὺ ταπεινή, δεσποινίς, εἶπε ἐκεῖνος εἰρωνικά. Ἀλήθεια, πῶς σᾶς ἐπιτρέπει ἡ συνείδησή σας νὰ ζητᾶτε τὴ βοήθεια ἑνὸς ἐχθροῦ τῆς θρησκείας σας;

Ἡ Νταίζη κοκκίνησε ἀκόμη περισσότερο. Ὁ τόνος τοῦ λόρδου τῆς ἀφαιροῦσε τὸ θάρρος.

— Μυλόρδε! εἶπε. Ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ καταδικάστηκε ἀδίκως, εἶναι στὰ χέρια σας... Ἡ προστασία σας μπορεῖ νὰ τὸν σώσει...

—Ἄ, ὥστε ὁ σκοπὸς ἐξαγιάζει τὰ μέσα, ἔ; Πολὺ καλὰ λοιπόν, σᾶς ἀκούω. Καθὼς κατάλαβα, θέλετε νὰ ζητήσετε τὴν ἐπέμβασή μου γιὰ τὴ σωτηρία κάποιου πολιτικοῦ καταδίκου. Δὲν εἶστε ἡ πρώτη! Ὅλοι τους ἀθῶοι εἶναι! Ἀκόμη κι' ὅταν τοὺς πιάνουν μὲ τ' ὅπλο στὸ χέρι, καὶ πάλι ἀθῶοι λένε πὼς εἶναι!.. Γιὰ ποιὸν πρόκειται τώρα;

Δύσκολο ἦταν νὰ βρεθεῖ ἄνθρωπος πιὸ σκληρὸς καὶ πιὸ περιφρονητικὸς ἀπὸ τὸ Δόλδο Στάρλυ, ὅταν ἤθελε νὰ διώξει κανέναν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη. Πολὺ λίγοι κατάφερναν νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ζητοῦσαν.

Ἡ Νταίζη ὅμως μιλοῦσε γιὰ τὸν πατέρα της καὶ ἐννοοῦσε νὰ δείξει ὅλο τὸ θάρρος της.

— Πρόκειται γιὰ τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον, μυλόρδε! εἶπε μὲ συγκίνησή. Ἔχει καταδικασθεῖ σὲ θάνατο, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε σεῖς... Δὲν ἔκανε κανένα ἄλλο ἔγκλημα, ἐκτὸς ὅτι πολέμησε στὸ βασιλικὸ στρατό.

— Καὶ δὲν ἀρκεῖ αὐτό; εἶπε ἄγρια ὁ λόρδος Στάρλυ. Ὁ βασιλικὸς στρατός, καθὼς τὸν λέτε, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντάρτες, ποὺ πρέπει ὁ νόμος νὰ τοὺς χτυπήσει σκληρά. Μὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἔκαμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: βοήθησε τὸν ἔκπτωτο βασιλιὰ νὰ φύγει.

— Καὶ πῶς μποροῦσε νὰ μὴ τὸ κάμει; εἶπε ἡ Νταίζη σηκώνοντας τὸ κεφάλι. Ὅταν ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τώρα καὶ δέκα χρόνια, ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλιᾶ, τοῦχε δώσει ὅρκο κι' ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσει! Ὅταν γύρισε, βρῆκε τὴ χώρα μας ἀναστατωμένη καὶ τὸ διάδοχο διωγμένον ἀπὸ τὸ θρόνο. Μποροῦσε νὰ τὸν ἐγκαταλείψει, ἀφοῦ τὸν ἀπειλοῦσαν τόσοι κίνδυνοι; Μυλόρδε! Πρέπει νὰ εἶστε δίκαιος καὶ στοὺς ἐχθρούς σας! Ὁ στρατηγὸς Κρόμβελ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θεωρήσει ἔγκλημα τὴν πίστη τοῦ λόρδου στὴ στρατιωτική του τιμή.

«Στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς βιβλιοθήκης...»
(Σελ. 397, στ. γ'.)

Ὁ λόρδος Στάρλυ ἄκουγε μ' ἐχθρικὸ ὕφος τὴ θερμὴ αὐτὴ συνηγορία τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἀποκρίθηκε:

—Ὁ Κρόμβελ ἔχει ἄλλες φροντίδες καὶ δὲν ἀδειάζει ν' ἀκούει παράπονα καὶ συνηγορίες! Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος! Ἂν νικοῦσαν αὐτοί, ἐμᾶς δὲ θὰ μᾶς συμπονοῦσε κανένας! Ἂς φανοῦν λοιπὸν γενναῖοι, κι' ἂς μὴν πέφτουν στὰ πόδια μας νὰ ζητοῦν τὴν ἐλεημοσύνη μας!

Ἄ, τί ταπεινὴ βρισιὰ ἦταν αὐτὸ γιὰ τὴ Νταίζη. Τὰ μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

—Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, εἶπε, δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὸ διάβημά μου αὐτό. Μόνη μου τὸ σκέφθηκα κι' ἦρθα. Ἂν τὄξερε, δὲ θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε ποτέ!

— Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ ἐνδιαφέρεστε σεῖς γιὰ τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον, δεσποινὶς Βιολέττα Γουΐλ;

Ἡ Νταίζη σάστισε. Ἀλήθεια, ἀπάνω στὴ συγκίνησή της, εἶχε ξεχάσει ὅτι ὁ λόρδος δὲν ἤξερε ἴσως τ' ὄνομά της.

— Ἔχετε δίκιο, μιλόρδε, εἶπε. Δὲ μπορεῖτε βέβαια νὰ καταλάβετε. Ἀλλὰ δὲν ὀνομάζομαι Βιολέττα Γουΐλ. Τ' ὄνομα αὐτὸ μοῦ τὄδωσαν οἱ θετοί μου γονεῖς, οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ μὲ περιμάζεψαν ὅταν ἤμουν παιδάκι. Τὸ ἀληθινό μου ὄνομα εἶναι Νταίζη!.. Εἶμαι κόρη τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον.

Περίμενε νὰ ἰδεῖ τὸ λόρδο Στάρλυ νὰ ξαφνιαστεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔμεινε ἀτάραχος.

—Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον εἶχ' ἕνα κορίτσι μοναχὰ καὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ πέθανε στὴν πυρκαγιὰ τοῦ σπιτιοῦ του.

—Ὄχι, δὲν πέθανε! φώναξε ἡ Νταίζη. Ἔτσι νόμισαν ἐπειδὴ βρῆκαν τὸ δωμάτιο ἀδειανό.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΣ ΤΗΝ ΠΑΘΑΙΝΕΙ

Αὐτὸ ἔγινε κάποτε στὸ Παρίσι.

Ἡ Μαρία ἦταν καμαριέρα σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο. Μιὰ μέρα εἶπε σ' ἕνα νέο ἀπ' τοὺς οἰκοτρόφους:

— Κύριε Γεώργο, μὲ δανείζετε τρία φράγκα, ν' ἀγοράσω κάτι τι... βιαστικό; καὶ σᾶς τὰ δίνω...

— Εὐχαρίστως. Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ βιαστικό;..

—Ἕνα λαχεῖο! Μὴ γελάσετε. Εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς θὰ κερδίσῃ ὁ ἀριθμὸς 5,505. Καὶ κατὰ σύμπτωση, τὸν ἔχει ὁ ἀντικρινὸς ἐφημεριδοπώλης.

—Ὄνειρα... δὲ βαριέσαι! ψιθύρισε ὁ νέος.

Τῆς ἔδωσε δμως τὰ τρία φράγκα καί, ἀπὸ περιέργεια, σημείωσε τὸν ἀριθμό.

Ὕστερ' ἀπὸ κανένα μῆνα, ὅταν κληρώθηκε τὸ λαχεῖο, εἶδε στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς Μαρίας κέρδιζε ἕνα ἑκατομμύριο!

Ὁ κατεργάρης δὲν τῆς λέει τίποτα παρ' ἀμέσως, στὴ στιγμή, τῆς προτείνει νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του. Ἡ φτωχὴ ἐκείνη δέχεται, δοξάζοντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴν τύχη ποὺ τῆς ἔστειλε. Ὁ γάμος γίνεται μάνι-μάνι. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες, ὁ γαμπρὸς ρωτᾷ τάχα μὲ ἀφέλεια:

Ἀλήθεια, Μαρία, ποῦ ἔχεις ἐκεῖνο τὸ λαχεῖο ποὺ ἀγόρασες τότε, μὲ τὰ τρία φράγκα ποὺ σοῦ δάνεισα;..

— Ποιό; κάνει ἡ Μαρία ποὺ τὄχε κιόλα ξεχάσει.

Ἀλλ' ἀμέσως θυμήθηκε:

—Ἄ, ναί, εἶπε, κείνη τὴν ἡμέρα... ποὺ εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν ἀριθμό... Μὰ ὄνειρα, δὲ βαριέσαι!.. Τὸ μετάνοωσα μόλις βγῆκα ἔξω. Καὶ μὲ τὰ τρία φράγκα ποὺ μοῦ δάνεισες, ἀγόρασα... ἕνα ζευγάρι κάλτσες!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Σὲ λίγο ὅμως τὸ μυαλό του ἄρχισε πάλι νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ συλλογίζεται ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ χρήματα γιὰ ἀγοράσῃ ἕνα κατημέρι.

Κι' ὥς τὸ βράδυ βρῆκε τὴ λύση: Θὰ ἔπαιρνε κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ μιὰ δεκάρα λιγότερες ἐλῆες καὶ μιὰ δεκάρα λιγότερο χαλβά. Ἔτσι σὲ εἴκοσι μέρες θὰ εἶχε μαζέψει τέσσερις δραχμές.

Τὴν ἴδια μέρα ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του. Ἀλλὰ δὲν πέτυχε Τὸ μπακαλόπουλο εἶχε τυλίξει κιόλας τὸ χαλβά του στὸ χαρτί, κι' ὅταν τὸ παιδὶ τοῦ εἶπε δειλά: «Ἔγνιὰ δεκάρες χαλβά, σὲ παρακαλῶ», τοῦσπρωξε θυμωμένα τὸ χαρτὶ καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχει ἐννιὰ δεκάρες. Μιὰ δραχμή, ἂν θέλῃς. Κι' ἂν δὲ σ' ἀρέσει, ἄσε το. Ἄλλος! Τί θέλει ὁ κύριος;

Ὁ μικρὸς πῆρε τὸ χαλβὰ κι' ἔφυγε μὲ βουρκωμένα μάτια. Πάει κι' αὐτό! Δὲ θὰ κατάφερνε ποτέ του νὰ πάρῃ τὸ κατημέρι! Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μαζέψῃ ποτὲ τόσα χρήματα, ὥστε νὰ ἀγοράσῃ. Γιὰ πρώτη φορὰ δάγκωσε τὴν καρδιά του ἡ ζήλεια γιὰ τἄλλα παιδιὰ ποὺ ἐρχόνταν δίπλα στὸ ἐμποράκι καὶ πετοῦσαν τάλληρα καὶ δεκάρικα γιὰ βόλους καὶ γιὰ καραμέλες. Καὶ τὸ ψωμί του ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ἔβρεξε μὲ δάκρυα.

***

Ἡ τύχη ὅμως δὲν τοῦ φάνηκε τόσο σκληρὴ ὥς τὸ τέλος. Μιὰ μέρα ποὺ πήγαινε δυὸ ζευγάρια παπούτσια μεντζοσολιασμένα σ' ἕνα σπίτι, ἔτυχε νὰ τὸν βρῇ στὴν πόρτα ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ.

— Τί εἶναι αὐτά, παιδί μου; ρώτησε τὸ Μανώλη.

— Τὰ παπούτσια ποὺ ἔφτιασε ὁ μαστρο-Παναγῆς, ἔκανε τὸ παιδὶ δειλά.

— Καὶ πόσο κάνουν;

— Ἑβδομήντα δραχμές, κύριε, εἶπε ὁ Μανώλης.

Ὁ κύριος ἔψαξε ἀρκετὴ ὥρα στὸ πορτοφόλι του.

— Δὲν ἔχω χαλασμένα, παιδί μου, εἶπε. Πάρε τρία εἰκοσιπεντάρικα καὶ κράτησε τὸ τάλληρο γιὰ τὸν κόπο σου. Εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τοῦ γιοῦ μου σήμερα.

Ὁ Μανώλης δὲν πίστευε τὰ μάτια του. Ἡ χαρὰ τὸν ἔπνιγε τόσο πολύ, ὥστε δὲν μπόρεσε οὔτε «εὐχαριστῶ» νὰ πῇ. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα κι' ἄφησε τὰ παπούτσια στὰ χέρια τῆς ἐκπληκτης καμαριέρας. Ὕστερα βγῆκε καὶ στὸ πρῶτο μαγαζὶ ἄλλαξε τὸ εἰκοσιπεντάρικο. Φοβόταν μὴ τοῦ κρατήσῃ ὁ μαστρο-Παναγῆς τὸ τάλληρο.

Εἶχε ἕνα τάλληρο δικό του! Ὄχι μόνο τὸν ἔφθανε γιὰ ἀγοράσῃ τὸ γλυκό, ἀλλὰ θὰ εἶχε καὶ περίσσευμα. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πότε νὰ τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Κι' ἀλήθεια δὲν ἄργησε. Μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς μέρες τὸν ἔστειλε πάλι ὁ μαστρο-Παναγῆς γιὰ σπάγγο καὶ ξυλόπρικες.

— Κοίταξε νἀργήσῃς ὅπως τὶς προάλλες, τοῦ φώναξε. Σὲ δυὸ λεπτὰ νὰ εἶσαι πάλι ἐδῶ.

Ὁ Μανώλης ὅμως εἶχε στὰ πόδια του φτερά. Χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ ἔτρεξε καὶ ἀγόρασε τοῦ μαστρο-Παναγῆ τὰ ψώνια. Ὕστερα πῆγε στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

— Ἕνα κατημέρι, εἶπε δυνατά.

— Στὸ πιάτο ἢ στὸ χαρτί; ρώτησε τὸ γκαρσόνι.

— Στὸ χαρτί, εἶπε ὁ μικρός.

Ἤξερε ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ φάῃ τὸ γλυκὸ στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Κι' ὕστερα ἤθελε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Περίμενε ὡς που νὰ τοῦ τὸ ἑτοιμάσουν, πλήρωσε, πῆρε τὰ ρέστα καὶ μὲ τρεμάμενα χέρια τὸ καυτὸ χαρτὶ κι' ἔφυγε. Θὰ τὄβαζε τώρα στὴν τσέπη του καὶ θὰ τὄτρωγε τὸ βράδυ ὅταν θὰ ἔφευγε ὁ ἀφεντικός. Ναί, ἔτσι θἄκανε.

Ἡ εὐωδία ὅμως τοῦ γλυκοῦ ἦταν τόση, ὥστε ὁ μικρὸς δὲν μπόρεσε νἀντισταθῇ στὸν πειρασμό. Μπροστά του ἦταν μιὰ πόρτα ἀνοιχτή, καὶ φαινόταν ἕνας σκοτεινὸς διάδρομος μὲ μιὰ μεγάλη σκάλα. Μπῆκε γρήγορα μέσα καὶ τρύπωσε πίσω ἀπὸ τὴ σκάλα. Ξετύλιξε μὲ βία τὸ τσιγαρόχαρτο καὶ ἔβαλε στὸ στόμα του τὴν πρώτη μπουκουνιά.

Ἄχ, Θεέ μου, τί ἦταν αὐτό! Τὸ στόμα του ποὺ εἶχε συνειθίσει στὶς ἁρμυρὲς ἐλῆες καὶ στὸν ξερὸ χαλβά, εὕρισκε ὅτι τὸ κατημέρι εἶχε μιὰ τέτοια γεύση, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ὡραιότερη. Κι' ὕστερα, τοῦ θύμιζε τόσο πολὺ ἐκεῖνα τὰ παλιὰ τὰ κατημέρια ποὺ ἔφτιανε ἡ μάννα του! Σιγὰ-σιγά, μὲ κάθε μπουκουνιὰ ποὺ ἔβαζε στὸ στόμα του, ἡ αὐταπάτη γινόταν μεγαλύτερη. Μπροστά του δὲν βρισκόταν πιὰ ἡ σκάλα καὶ ὁ σκοτεινὸς διάδρομος τοῦ ἄγνωστου σπιτιοῦ, ἀλλὰ τὸ σπίτι του καὶ ἡ μανούλα του καὶ τἀγαπημένα του τἀδέρφια. Καὶ πῶς τσιτσίριζε τὸ τηγάνι στὴ φωτιά, καὶ πῶς μοσκοβολοῦσαν τὰ κατημέρια καὶ πῶς χαμογελοῦσε ἡ μάννα του, ποὺ ἔβλεπε τὰ μάτια τῶν παιδιῶν της νὰ λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— Κι' ἄλλο, μητέρα! εἶπε τὸ παιδί.

Τὰ ἴδια του τὰ λόγια τὸν βγάλανε ἀπ' τὄνειρό του. Μπροστά του δὲ βρισκόταν παρὰ ἕνας σκοτεινὸς ἄδειος διάδρομος, καὶ στὰ χέρια του εἶχε ἕνα λερωμένο τσιγαρόχαρτο. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Ἄχ, πάνε, πάνε ὅλα, χάθηκαν γιὰ πάντα!

Ἔκανε νὰ σκουπίσῃ μὲ τὸ μαντήλι τὰ δάκρυά του, ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔπεσε μέσ' στὴν τσέπη ποὺ εἶχε τὰ ψώνια τοῦ μαστρο-Παναγῆ. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸν σκότωνε ὁ ἀφεντικός του. Κι' ἀλήθεια, τοῦδωσε τέτοιο ξύλο, ποὺ ὁ Μανώλης δὲν εἶχε ποτέ του ξαναφάει. Καὶ τὸ βράδυ δὲν τοῦδωσε τὸ τάλληρο, ἀλλὰ τὸν ἄφησε νηστικό.

Τὸν Μανώλη ὅμως δὲν τὸν ἔνοιαζε, Στὸ στόμα του εἶχε ἀκόμη τὴν οὐσία τοῦ γλυκοῦ καὶ τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο του, εἶδε πάλι τὴ μάννα του, τὸ σπίτι του καὶ τἀδερφάκια του. Κι' ὅλα αὐτὰ ἦσαν τόσο γλυκά, τόσο ὡραῖα, ποὺ τὸ πρωὶ σὰν ξύπνησε, δὲ θυμόταν πιὰ οὔτε τὴ νηστεία, οὔτε τὸ ξύλο.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἄλλη φορὰ ποὺ σᾶς μίλησα γιὰ τὸ γατάκι μου,— (πολὺ καλά! σᾶς εὐχαριστῶ! μεγαλώνει!) — σᾶς εἶπα ὅτι, καθὼς πιστεύουν πολλοί, ἡ γάτα, ἀντίθετα πρὸς τὸ σκύλο, δὲν παρανοιάζεται γιὰ τὰ χάδια τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι σωστὸ αὐτό; Πραγματικῶς ὁ σκύλος ἀγαπᾶ τὸν ἄνθρωπο κι' ἀφοσιώνεται περισσότερο ἀπὸ τὴ γάτα;

Ἔτσι φαίνεται τοὐλάχιστο. Ἡ πεῖρα ὁλονῶν μας τὸ ἐπιμαρτυρεῖ. Κάθε μέρα βλέπουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ κατοικίδια ζῶα, δικά μας ἢ ξένα, καὶ ξέρουμε πόσο θερμότερος, διαχυτικώτερος ἀπὸ τὴ γάτα εἶναι στοὺς ἀνθρώπους ὁ σκύλος. Αὐτός, ὅταν ἔρχεται ὁ κύριός του ἢ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ, τὸν ὑποδέχεται μὲ τέτοιες χαρές, ποὺ ποτὲ δὲν τὶς εἴδαμε σὲ μιὰ γάτα. Σκιρτᾶ ὁλόγυρά του, χοροπηδᾶ, γαυγίζει, ὁρμᾶ ἀπάνω του, τὸν γλύφει, τὸν φιλεῖ. Κάποτε, ἀπ' τὴ χαρά του, παθαίνει καὶ κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἡ γάτα μόλις τρίβεται στὰ πόδια του, γουργουρίζει λίγο, νιαουρίζει, δυὸ-τρεῖς φορές, κι' αὐτὸ εἶν' ὅλο. Λένε μάλιστα πὼς μόνο ὅταν πεινᾷ, δείχνει χαρὰ ποὺ ἔρχεται ὁ τροφοδότης. Ἐνῷ ὁ σκύλος καὶ πεινασμένος καὶ χορτάτος εἶναι ὁ ἴδιος. Ἀγαπᾷ αὐτός· δὲν τὸ κάνει ἀπὸ συμφέρο. Ἡ γάτα, ἐγωΐστρια, σὲ περιποιεῖται ὅσο σ' ἔχει ἀνάγκη· ὅταν τῆς ἔδωσες πιὰ νὰ φάῃ, σὲ περιφρονεῖ· κι' ἂν κάνῃς νὰ παίξῃς μαζί της, ὅταν αὐτὴ δὲν ἔχει ὄρεξη γιὰ παιχνίδια, εἶναι ἱκανὴ νὰ σοῦ δείξῃ καὶ τὰ νύχια. Ὁ σκύλος ποτέ: πάντα εἶναι στὴ διάθεσή σου. Ὅταν θέλῃς νὰ παίξῃ μαζί σου, παίζει· ὅταν θέλῃς νὰ καθήσῃ ἥσυχος, κάθεται· ὅταν θέλῃς νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα ἢ στὴ φωτιά, πέφτει. Ποτὲ δὲν σοῦ ἀντιστέκεται, δὲν σοῦ φεύγει, δὲν σοῦ ἀγριεύει. Τὸν δέρνεις, κι' ἀκόμα σοῦ κουνεῖ τὴν οὐρά. Δεῖρε καὶ τὴ γάτα: ἂν δὲν ὁρμήσῃ νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ

μάτια, θὰ εἶναι μιὰ γάτα δειλὴ ποὺ σώζεται μὲ τὴ φευγάλα. Ἔπειτα, ὁ σκύλος αἰσθάνεται, παθαίνεται, ἐνῷ ἡ γάτα μένει ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη σ' ὅλα τἀνθρώπινα. Οὔτε ἂν ἀρρωστήσῃς τὴ νοιάζει, οὔτε ἂν πεθάνῃς. Ὁ σκύλος ὅμως στὴν ἀρρώστεια τοῦ κυρίου του εἶναι μελαγχολικός, ἀνόρεκτος, καὶ στὸ θανατό του λυπᾶται τόσο, ποὺ κάποτε πεθαίνει κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀσιτία. Ὁ σκύλος π. χ. τοῦ μακαρίτη τοῦ Κουρτίδη ἔκαμε νὰ φάῃ εἴκοσι μέρες!

Αὐτὰ λένε οἱ περισσότεροι ζωόφιλοι, ποὺ μᾶς τὰ ἐπικυρώνει κι' ἡ καθημερινὴ πεῖρα. Μερικοὶ ὅμως, — γατόφιλοι αὐτοὶ εἰδικῶς, — ἰσχυρίζονται πὼς ἡ διαφορὰ εἶναι φαινομενική, ἢ μᾶλλον πὼς γι' αὐτὴν δὲν φταίει ἡ γάτα, παρά... ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἔχει. Γιατί κι' αὐτὸς προτιμᾷ πάντα τὸ σκύλο του. Τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο, τὸν τρέφει καλύτερα, τὸν νοιάζεται κάθε στιγμή· τοῦ μιλᾷ, προσπαθεῖ νὰ συνεννοεῖται μαζί του, τοῦ ἔχει τὸ σπιτάκι του, τὸ κρεβάτι του, τὸ ροῦχο του πολλὲς φορές, τὸ σκέπασμά του, εἴτε σκύλος τοῦ κυνηγιοῦ εἶναι, εἴτε τοῦ σαλονιοῦ, εἴτε τοῦ φυλακείου. Ποτὲ ἡ γάτα δὲν ἔχει τόσα χάδια, παρὰ τὸ πολὺ-πολύ, ὅσο εἶναι γατάκι. Πολλοὶ μάλιστα τὴν ἀφίνουν καὶ γνηστική, γιὰ νὰ πιάνῃ τὰ ποντίκια. Κι' οἱ γατόφιλοι αὐτοὶ σᾶς λένε: Περιποιηθῆτε καὶ τὴ γάτα σὰν τὸν σκύλο, νοιασθῆτε την ὅσο κι' αὐτόν, ἔχετέ την πάντα χορτάτη καὶ χαϊδεμένη, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ἂν παρουσιάζῃ καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τὸ σκύλο σὲ ἀγάπη, σὲ ἀφοσίωση, ἀκόμα καὶ σὲ νοημοσύνη! Κι' ἀναφέρουν ἕνα σωρὸ παραδείγματα γατῶν ποὺ δὲν τὶς εἶχαν μόνο γιὰ νὰ πιάνουν ποντίκια, καὶ ποὺ ἀκολουθοῦσαν τἀφεντικά τους σὰ σκυλάκια, ποὺ τοὺς ἔκαναν τρελὲς χαρὲς ὅταν τοὺς ξαναβλέπαν καὶ μετὰ τὸν μικρότερο χωρισμό, ποὺ τοὺς ἤταν αἰώνια πιστές, ἀφοσιωμένες, καὶ ποὺ στεκόνταν ἀκόμα καὶ νὰ τὶς δέρνουν...

Νὰ ἔχουν δίκιο ἄραγε αὐτοὶ οἱ γατόφιλοι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω θετικά, γιατί δὲν ἔκαμα ποτέ μου τὸ πείραμα. Ποτὲ δηλαδὴ δὲν πῆρα μιὰ γάτα νὰ τὴν ἔχω σὰ σκύλο, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν στὸ τέλος θά... ἔβγαινε σκύλος κι' αὐτή. Ἀπὸ τὸ γατάκι μου, — τὸ μόνο ζῶο αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου, — ἔχω πολὺ μικρὴ πεῖρα ἀκόμα. Ἀλήθεια, εἶναι στιγμὲς ποὺ λέω: ἔχει μεγάλη νοημοσύνη κι' αὐτό, οὔτε μοῦ δείχνει λιγότερη ἀγάπη ἀπὸ ἕνα σκυλάκι. Νά, προχτὲς παραδείγματος χάρη. Ὅλοι ἔτυχε νὰ λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἐγὼ νάμαι κλεισμένος στὸ γραφεῖο μου. Τὸ γατάκι ἔμεινε ἔτσι καμμιὰ ὥρα ὁλομόναχο. Πρέπει νὰ στενοχωρήθηκε πολύ... Κάποια στιγμή, ἀπελπισμένο, ἦρθε ὥς τὴν πόρτα μου κι' ἄρχισε νὰ νιαουρίζῃ θλιβερά. Ἔτρεξα, τοῦ ἄνοιξα καὶ μόλις μὲ εἶδε... ἄ, εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς παραστήσω τὴ χαρά του! �durμησε, σκαρφάλωσε ἀπάνω μου, κάθησε στὸν ὦμο μου κι' ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὸ κεφαλάκι του στὸ πρόσωπό μου ματελείωτα γουργουρητά. Κι' οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, οἱ τόσο τρυφερές, βάσταξαν πολλὴν ὥρα. Τὸ γατάκι μου δηλαδή, σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, ἔκαμε ἀπαράλλαχτα ὅ,τι θάκανε κι' ἕνα σκυλάκι. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Σὲ λίγο, τὴν ἴδια ἢ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἴδιο αὐτὸ γατάκι μοῦ ἔκαμε κάτι ποὺ ἕνα σκυλὶ δὲν θὰ μοῦ τὸκανε ποτέ: Πῆγα νὰ τὸ σηκώσω ἀπὸ ἕνα μέρος, ὅπου φαίνεται ἤθελε νὰ μείνῃ, καὶ θόμωσε, καὶ νιαούρισε ἄγρια, καὶ μοῦχωσε τὰ νύχια του στὸ χέρι, καὶ μοῦκανε δυὸ καλὲς γρατζουνιές. Θὰ πῆτε: γιὰ νὰ κρατηθῇ, τὸ καϊμένο... Ναί, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ θἄξερε πὼς δὲν κρατιοῦνται μὲ τὰ νύχια ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀφεντικοῦ. Τὸ γατάκι αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει, οὔτε θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Δὲν ἔχει τόση νοημοσύνη.

Καὶ σ' αὐτό, — ὑποθέτω ἐγώ, — εἶναι ὅλη ἡ διαφορά. Ἡ νοημοσύνη τῆς γάτας εἶναι φύσει κατώτερη ἀπὸ τὴ νοημοσύνη τοῦ σκύλου. Δὲν καταλαβαίνει αὐτὴ ὅσα καταλαβαίνει ὁ σκύλος. Ἑπομένως δὲν μπορεῖ νἄχῃ μὲ τὸν ἄνθρωπο τὴ συνεννόηση ποὺ ἔχει ἐκεῖνος. Κι' ὅταν ὑστερῇ ἡ συνεννόηση, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑστερῇ κι' ἡ ἀγάπη κι' ἡ ἀφοσίωση. Γιατὶ τὸ γατάκι μου ἔχωσε τὰ νύχια του στὸ χέρι μου, νὰ κρατηθῇ, ὅπως θὰ τἄχωνε σ' ἕνα μαξιλάρι; Ἀπὸ κουταμάρα. Τὴ γατίσια κουταμάρα, τὴ φυσική του. Ὁ σκύλος εἶναι πολὺ πιὸ ἔξυπνος, νά!.. Ὡστόσο, ἂν καὶ τὸ βλέπουν καὶ τὸ παραδέχουνται αὐτό, πολλοὶ ἀγαποῦν περισσότερο τὴ γάτα, πρῶτο γιατὶ εἶναι πιὸ ὄμορφη, πιὸ χαριτωμένη, πιὸ καλλιτεχνική· (κι' ἀλήθεια, οὔτε τὶς καμπύλες της ἔχει ὁ σκύλος, οὔτε τὰ κινήματά της.) Καὶ δεύτερο, γιατὶ προτιμοῦν καὶ τὸ χαρακτῆρα της ποὺ εἶναι πιὸ περήφανος καὶ πιό... ἀνθρώπινος. Τὸ σκύλο τὸν βρίσκουν κάπως ταπεινό, δουλικό. Παραδίδεται στὸν ἄνθρωπο ὁλόψυχα, χωρὶς δρους, καὶ τὸν ὑπηρετεῖ πιστά, σ' ὅλη του τὴ ζωή, σὰ σκλάβος ἀγορασμένος. Ἡ γάτα ἀπεναντίας, καὶ στὴ μεγαλύτερή της ἀγάπη κι' ἀφοσίωση, διατηρεῖ τὸν ἐγωϊσμό της, τὴν ἀξιοπρέπειά της, τὴν ἐλευθερία της. Μὲ ἄλλους λόγους: ὁ σκύλος τὸ παρακάνει· ἡ γάτα κρατεῖ ἕνα μέτρο, δὲν φτάνει παρὰ ὥς ἕνα βαθμό. Ἔτσι μοιάζει πολὺ περισσότερο μὲ τὸν ἐλεύθερο ἄνθρωπο, κι' ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος — σᾶς λένε, — δὲν ταιριάζει ν' ἀγαπᾷ παρὰ τὸ ζῶο ποὺ τοῦ μοιάζει. Κι' ἕν' ἄλλο ἀκόμα: Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου στὸ σκύλο εἶναι κάπως... συμφεροντολογική· γιατὶ ξέρει πὼς θἄχῃ ὅλη τὴ δυνατὴ ἀνταπόδοση. Ἡ ἀγάπη ὅμως στὴ γάτα, τὴν περήφανη καὶ ἐγωϊστρια εἶναι ἀφιλόκερδη. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐγνιὰ μίλια ἔκαμαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἄλλα ἐγνιὰ εἶχαν νὰ κάμουν ὥς τὴ βορεινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ξεκίνησαν. Βιαζόνταν τώρα, γιατὶ ὁ ἄνεμος δυνάμωνε, σύγνεφα τριγύριζαν στὸν οὐρανὸ κι' ἦταν φόβος βροχῆς. Μ' αὐτὸ τὸ φόβο περπάτησαν ὥς τὶς πέντε τὸ βράδυ. Τότε ἔλαμψαν ἀστραπὲς κι' ἀκούσθηκαν βροντές. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνεμος ἦταν σφοδρός, τὰ παιδιὰ μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν πὼς δὲν θἄπιανε βροχὴ τόσο γρήγορα.

Κι' ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους γοργά, γιὰ νὰ φθάσουν ἄβροχοι στὸ τέρμα.

Κατὰ τὶς 8 μ. μ. ἔπαψε πιὰ νἀκούγεται ὁ μυκηθμὸς τῆς θάλασσας κι' ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε στὴ θάλασσα μιὰ μεγάλη ἔκταση ἀπὸ σκοπέλους.

Ὡστόσο ὁ συγνεφιασμένος οὐρανὸς ἐμαύριζε καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν νὰ φθάσουν πρὶν νυχτώσῃ στὴν ἀκροδασιά, ὅπου φαινόνταν ἀπὸ μακριὰ κύματ' ἀφρισμένα. Ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν ἂν καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ θάλασσα ἦταν ἀπέραντη, ἢ ἦταν στενό, πορθμός, ποὺ χώριζε τὴ νῆσο Σαίρμαν ἀπὸ ἄλλη νῆσο ἢ ἤπειρο.

Ἄξαφνα, ὁ Οὐΐλκοξ ποὺ ἔτρεχε μπροστά, στάθηκε δείχνοντας πρὸς τὴν ἀκτὴ ἕνα μαῦρο πρᾶγμα. Τί νὰ ἦταν; Ζῶο θαλάσσιο, κῆτος, φάλαινα, ποὺ εἶχ' ἐξοκείλει στὸν ἄμμο; Ἢ μὴν ἦταν πλοιάριο, βάρκα;

Ναί, ἦταν μιὰ βάρκα γυρμένη στὸ δεξί της πλευρὸ καὶ κοντά της φαινόνταν δυὸ σώματα.

Τὰ παιδιὰ στάθηκαν μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα ὁρμησαν... Σὲ λίγο βρισκόνταν μπροστὰ στὰ δυὸ ἐκεῖνα σώματα, ποὺ ἦταν ἴσως νεκρά.

Φοβήθηκαν οἱ μικροί. Ἴσως καὶ πιὸ μεγάλοι, στὴ θέση τους, θὰ φοβόνταν. Καὶ κατέφυγαν στὸ δάσος νὰ διανυκτερεύσουν, χωρὶς νὰ συλλογισθοῦν ὅτι οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ναυαγοὶ μποροῦσε νὰ ζοῦν ἀκόμα καὶ νἄχουν ἀνάγκη ἀπὸ περίθαλψη, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἐκεῖ χάμω πραγματικῶς...

Ἡ νύχτα ἦταν κατάμαυρη, πίσσα. Κάπου-κάπου τὴν ἐφώτιζαν ἀστραπές, ποὺ ἅμα ἔσβυναν, τὸ σκοτάδι γινόταν πυκνότερο. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε σφοδρὸς καὶ σήκωνε τοὺς ἄμμους· τὰ δέντρα κροτοῦσαν συγκρουόμενα τὸνα μὲ τ' ἄλλο. Ὅλη νύχτα οἱ φυγάδες ἔμειναν ἄγρυπνοι, βασανιζόμενοι ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὸ κρύο, γιατὶ οὔτε φωτιὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνάψουν.

Τὸ πρωὶ ὁ καιρὸς εἶχε καλυτερέψει. Κι' ὁ φόβος, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἦταν λιγότερος. Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν παιδιῶν ἦταν νὰ τρέξουν στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου γιὰ νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς.

Ἀλλὰ τὰ δυὸ σώματα δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ ποὺ τἄχαν ἰδεῖ τὴ νύχτα. Οὔτε φαινόνταν πουθενὰ μακρύτερα.

— Οἱ δυστυχισμένοι! φώναξε ὁ Οὐΐλκοξ. Θἄταν λοιπὸν ζωντανοί, ἀφοῦ μπόρεσαν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ δῶ...

— Ἐκτὸς ἂν τοὺς πῆραν τὰ κύματα, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

Κι' ἔδειξε τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν κοίταξαν μὲ τὸ τηλεσκόπιο, κανένα πτῶμα δὲν εἶδαν κοντὰ στὴν παραλία. Τὰ κύματα, φαίνεται, θὰ τἄχαν παρασύρει πολὺ μακριά.

Μετὰ τὴν ἔρευνα στὰ περίχωρα, ὁ Δόνιφαν κι' οἱ σύντροφοί του γύρισαν στὴ βάρκα. Μήπως ἦταν καὶ κανένας ἄλλος μέσα, ἴσως ζωντανός;

Ὄχι. Ἡ βάρκα ἦταν ἀδειανή.

Κι' ἦταν βάρκα πλοίου ἐμπορικοῦ, κατατσακισμένη, σὲ ἀθλία κατάσταση. Στὴ πρύμνη σωζόταν μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ τ' ὄνομα τοῦ πλοίου καὶ τὸν λιμένα ποὺ ἀνῆκε:

Σέρβεν — Ἅγιος Φραγκίσκος.

Ἅγιος Φραγκίσκος! Λιμένας τῆς Καλλιφορνίας! Ὥστε τὸ πλοῖο ἦταν ἀμερικανικό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Μιὰ πρόταση τοῦ Μπριάν. — Ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν. — Κατασκευὴ ἀετοῦ. — Ἡ κυρὰ-Καίτη. — Οἱ ναυαγοί. — Κίνδυνος Δόνιφαν καὶ Σας. — Γενναιότης τοῦ Μπριάν.

Μεγάλη κατήφεια βασίλευε στὴ σπηλιὰ γιὰ τὴν ἀποχώρησή τοῦ Δόνιφαν καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους λυπόταν ὁ Μπριάν.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ γυρίσουν, τὸν παρηγοροῦσε ὁ Γόρδων. Ὅσο ἐπίμονος κι' ἂν εἶναι ὁ Δόνιφαν, τί θὰ κάμῃ; Θὰ ἰδῇ τὰ στεγὰ καὶ θὰ ὑποχωρήσῃ. Νὰ τὸ ἰδῆς, Μπριάν. Πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμώνας, ὅλοι πάλι θἄμαστε ἐδῶ σὰν πρῶτα!

Ὁ Μπριὰν κουνοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἔλεγε τίποτα. Συλλογιζόταν πὼς ἀλήθεια δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ γυρίσουν κάποτε οἱ φυγάδες· δὲν θὰ τὸκαναν ὅμως μὲ τὴ θέλησή τους. Κάτι θὰ τοὺς ἀνάγκαζε, κι' αὐτὸ θἄταν πάντα κακό, κι' ἴσως φοβερό.

«Πρὶν ἔλθει ὁ χειμώνας», εἶχε πεῖ ὁ Γόρδων. Ὥστε, κατὰ τὴν ἰδέα του, οἱ νεαροὶ ἄποικοι ἦταν καταδικασμένοι νὰ περάσουν καὶ τρίτο χειμώνα στὸ ἐρημόνησο; Δὲν θὰ ἐρχόταν σ' αὐτοὺς καμμιὰ βοήθεια; Δὲν θὰ περνοῦσε κανένα πλοῖο; Ἡ σημαία ποὺ κυμάτιζε πάντα στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, δὲν θὰ κινοῦσε κανενὸς τὴν προσοχή;..

Ποιὸς ξέρει!.. Νἄταν τοὐλάχιστο σὲ κανένα μέρος πιὸ ψηλό... Ἀλλὰ σ' ἕνα βράχο διακόσια μόλις πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ, σὲ πόση ἀπόσταση μποροῦσε νἄναι ὁρατή; Σὲ πολὺ μικρὴ βέβαια. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριὰν συλλογιζόταν νὰ στήσῃ καμμιὰ σημαία ἀλλοῦ, ψηλότερα. Ἀλλὰ ποῦ;

Τότε σκέφθηκε κάτι ἄλλο, πρακτικότερο: Μποροῦσαν νὰ μεταχειρισθοῦν γιὰ σῆμα ἕναν ἀετό. Πανὶ εἶχαν, σχοινὶ εἶχαν. Ἂν ἔκαναν λοιπὸν ἕναν ἀετὸ ἀρκετὰ μεγάλο, ποὺ νὰ ὑψώνεται ὡς χίλια πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, θἄταν καλά.

«Ἔσταξαν λίγες σταγόνες στὸ στόμα τῆς γυναίκας.»

Τὸ εἶπε τοῦ Βάξτερ, ποὺ ἐπιδοκίμασε τὸ σχέδιο. Πραγματικῶς, σπάνια δὲν φυσοῦσε στὸ νησὶ ἐκεῖνο. Θἄδεναν τὸν ἀετὸ στὴν ἄκρη ἑνὸς σχοινιοῦ καὶ θὰ τὸν ἄφιναν νὰ πετᾷ ὅπου ἤθελε ὁ ἄνεμος. Τὴν ἡμέρα, θἄταν δρατὸς σὲ ἀπόσταση ἑξήντα μιλλίων. Γιὰ νὰ φαίνεται καὶ τὴ νύχτα, θἄδεναν στὴν οὐρά του ἕνα φανάρι.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἄκουσαν τὰ παιδιὰ πὼς θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος ἀετός. Οἱ μικροὶ προπάντων, ποὺ αὐτὸ ἦταν τὸ καλοκαιριγό τους παιχνίδι στὶς ἐξοχὲς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

— Νὰ τοῦ βάλουμε πολὺ μεγάλη οὐρά, ἔλεγε ὁ Ντόλης.

— Νὰ τοῦ βάλουμε καὶ μεγάλα αὐτιά, ἔλεγε ὁ Κοστάρ.

— Νὰ ζωγραφίσουμε κι' ἕναν ἥλιο στὴ ράχη του, ἐπρότεινε ὁ Γέγκινς.

— Καὶ νὰ τοῦ στέλνουμε καὶ τηλεγραφήματα, ἐπρότεινε ὁ Ἴβερσον.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἑπομένη τοῦ κινήματος Δόνιφαν καὶ Σας, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Βάξτερ ἄρχισαν τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀετοῦ.

— Πῶς θὰ τοὺς φανῇ ὅταν θὰ τὸν ἰδοῦν νὰ πετᾷ ψηλά! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Μὰ θὰ φαίνεται ἀπ' ὅλο τὸ νησί; ρώτησε ὁ Γκάρνετ.

— Τί λές! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν· θὰ φαίνεται κι' ἀπ' ὅλα τὰ γύρω παράλια.

— Θὰ τὸν ἰδοῦν λοιπὸν κι' ἀπὸ τὰ σπίτια μας; ρώτησε ὁ Δόλης.

— Ὄχι, Δόλη μου! ἀποκρίθηκε μὲ πικρὸ χαμόγελο ὁ Μπριάν. Φτάνει ὅμως ποὺ θὰ τὸν ἰδῇ ὁ Δόνιφαν. Κι' ἴσως τότε γυρίσει...

Κατὰ τὸ σχέδιο ποὺ ἔκαμε ὁ Βάξτερ, ὁ ἀετὸς θἄταν ὀκτάγωνος Γιὰ τὸ σκελετό, μεταχειρίσθηκαν ἕνα στερεὸ καλάμι ποὺ φύτρωνε στὶς ὄχθες τῆς λίμνης. Καὶ τὸν ἔντυσαν μ' ἐλαφρὸ πανὶ καὶ μὲ καουτσούκ. Σχοινὶ εἶχαν ἄφθονο· τοὐλάχιστο δυὸ χιλιάδες πόδια μακρὺ καὶ στερεότατο.

Στὶς 15 τοῦ μηνός, ὁ «Ἐναέριος Γίγαντας», — ἔτσι ὀνόμασαν τὸν ἀετό τους, — ἦταν ἕτοιμος. Ἔδεσαν στερεὰ στὴ γῆ τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ του κι' ὁ ἀρχηγὸς εἶπε:

— Παιδιά, αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ τὸν πετάξουμε. Νὰ εἶσθε ὅλοι στὴν τελετή!

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ ἡ δοκιμὴ τοῦ ἀετοῦ. Σφοδρὴ θύελλα ξέσπασε κι' ὁ ἄνεμος φυσοῦσε τόσο ὁρμητικά, ποὺ ἂν σήκωναν τὸν ἀετό, θὰ γινόταν κουρέλια.

Ἦταν ἡ ἴδια θύελλα πού, καθὼς εἴδαμε, εἶχε βρεῖ τὸν Δόνιφαν καὶ τοὺς συντρόφους του στὸ δρόμο, καὶ ποὺ εἶχε ρίξει στοὺς σκοπέλους τὴ βάρκα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς ναυαγούς.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΡΗΤΑ

67.

Κατάχρηση μὴν κάνῃς
Τῆς καλωσύνης φίλων!
Προσωρινὰ κερδίζεις,
Ἀλλὰ γιὰ πάντα χάνεις
Καὶ τῆς φιλίας τὸν στύλον
Ἀψήφιστα γκρεμίζεις.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΚΤΑ

Ἔξω ἀκούγεται τὸ σφύριγμα
[τ' ἀγέρα.
Στὴν καλύβη μέσα τὴ φτωχή,
Ἕνα ὅμορφο ἀναπαύεται παιδί,
Ποὺ ἀγγελούδι 'ναι σωστό. Καὶ
[ἡ μητέρα
Ξαγρυπνᾶ καὶ περιμένει τὸν πα-
[τέρα
Ἀπ' τὴν ἄγρια τὴ θάλασσα
[νἀρθῇ,
Ποὺ ἀγωνίζεται σκληρὰ γιὰ τὰ
[ψωμί
Καὶ παλεύει μὲ τὸ κῦμα νύχτα-
[μέρα.
Πάντα ὅμως, στὸ σκληρό του αὐ-
[τὸν ἀγῶνα,
Μιὰ πανόμορφη στὸ νοῦ του ἔ-
[χει εἰκόνα,
Ποὺ μεγάλη δύναμη τοῦ δίνει:
Εἶναι τὸ μικρό, τ' ἀθῶο τὸ παι-
[δί του,
Ποὺ ἡ γλυκειά, ἡ ἀγγελική μορ-
[φή του
Τόσο θάρρος στὴν ψυχή του χύ-
νει...

Μικρομέγαλη

ΕΝΑ ΦΥΛΛΟ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Θὰ πῆτε: Γιατί δάκρυσες; Τί διάβασες σ' αὐτὴ τὴν ἐφημερίδούλα καὶ σὲ συγκίνησε; Καὶ ποῦ βρέθηκε, στὸ Θεό σου, τοῦτο τὸ φύλλο;

Γελᾶτε. Σᾶς φαίνεται ἀστεῖο ποὺ ἕνα τόσο δά κομματάκι λέγεται ἐφημερίδα. Μὰ ναί, εἶναι ἐφημερίδα. Γιὰ τὸν τόπο ποὺ βγαίνει, εἶναι ἀρκετή. Καλοὶ ἄνθρωποι... Ἐκεῖ οὔτε φόνοι γίνονται, οὔτε λῃστεῖες. Οὔτε αὐτοκτονοῦν μὲ τὸ παραμικρό, οὔτε μαχαιρώνονται γιὰ ψύλλου πήδημα. Καὶ μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ δὲν ἔχει νὰ γράφῃ οὔτε γιὰ φόνους, οὔτε γιὰ λῃστεῖες, οὔτε γι' αὐτοκτονίες, οὔτε γιὰ μαχαιρώματα, μπορεῖ νὰ βγαίνῃ καὶ τόσο μικρή.

***

Τώρα νὰ σᾶς πῶ καὶ γιατί δάκρυσα.

Τί ἄλλο; Αὐτὴ ἡ ἐφημεριδούλα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ θυμηθῶ μερικὰ ἀπὸ τὴ ζωή μου στὸν τόπο της.

Ἐκεῖ, κάθε βράδυ,—ἦταν καλοκαίρι,—θάκανα κ' ἕναν περίπατο. Πότε στὸν Κῆπο, ποὺ εἶχε κ' ἕνα δμορφο ἄγαλμα μπρὸς —τὸν Κανάρη ἕτοιμο νὰ πυροπλήσῃ τὴν Τουρκικὴ ναυαρχίδα, ἕναν ἀλύγιστο Κανάρη, σεμνὸ κ' ἀγέρωχο· — πότε στὴ Μπέλλα-Βίστα, γιαλὸ-γιαλό, ἕναν περίπατο ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ σὲ περβόλια, μὲ ἡσυχία, φεγγάρι πλούσιο καὶ κάπου -κάπου καὶ τὸ τραγούδι κανενὸς γρύλλου ποὺ σοῦ ξυπνοῦσε τὴ νοσταλγία· πότε στὸν Κάμπο, τὴν ἔξοχὴ μὲ τὰ λεμονόδεντρα καὶ τὶς νεραντζιές, ὅλο μάντρες καὶ καμπαναριά δῶ καὶ κεῖ, — λιγνά, λεπτὰ σὰ σκαλίδια,.. Πότε ἔκοβα βόλτες στὴν προκυμαία. Κι' ἄμα κουραζόμουν, ξέρετε ποῦ καταστάλαζα; Σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ἦταν στενόμακρο,— ἡ μιά του πόρτα ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα κι' ἡ ἄλλη πρὸς τὸ μέσα δρόμο. Ἔπειτα τὰ τραπέζια του τἄχαν στὴ γραμμή,—ὀχτώ, ὄχι περσότερα. Ἔ, θυμήθηκα ποὺ ἐγὼ καθόμουνα κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ-βλεπε πρὸς τὴ θάλασσα, κι' ἔπαιρνα τὴν ἐφημερίδα ποὺ βλέπετε, — πάντα θὰ τὴν ἔβρισκα παραπεταμένη σ' ἕνα τραπέζι,— καὶ ριχνόμουν στὸ διάβασμά της μὲ δίψα,—τελεία δὲν ἄφινα, — καὶ γι' αὐτὸ δόκρυσα.

Ἀλλὰ μόνο γι' αὐτό; Θἄλεγα ψέμματα. Ποῦ νὰ ξέρετε σεῖς τί διάβασα στὴν ἐφημερίδα αὐτή, ποὺ θυμήθηκαν νὰ μοῦ στείλουν; Νὰ σᾶς τὸ πῶ; Δὲ θὰ καταλάβετε καὶ πολλά. Αὐτὸ ποὺ μένα συγκλόνισε,σὲ σᾶς θὰ φανῆ κάτι συνηθισμένο, ἀσήμαντο. Καὶ θὰ μὲ πάρετε γιὰ τρελό... Ἂς μείνῃ λοιπόν.

Μακντόφ

ΠΡΟΤΟΒΡΟΧΙ ΣΤΑ ΜΕΘΑΝΑ

Ἀπὸ τὸ πρωὶ εἶχε σηκωθεῖ ἄφρας κι' ὁ οὐρανὸς εἶχε σύννεφα.

Ὁ ἥλιος, λές κι' ἦταν θυμωμένος, εἶχε κρυφτεῖ πίσω τους καὶ κάπου-κάπου ἄφινε νὰ φανῇ ἀπὸ μιὰ του ἀχτίδα.

Τὸ δειλινό, σὰν ξύπνησα ἀπ' τὸν μεσημεριάτικο ὕπνο μου, εἶδα νἄρχονται κάτι μεγάλα βαρειὰ σύννεφα βροχῆς ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Αἴγινας.

Καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ βρέχῃ.

Τὸ σπίτι μας εἶχε μπροστὰ στὴ θάλασσα ἕνα μεγάλο μπαλκόνι σκεπαστό. Βγῆκα λοιπὸν ἐκεῖ κι' εἶδα τί ὡραῖα ἔπεφτε ἡ βροχὴ μέσ' στὴ θάλασσα!

Ὅλα τὰ Μέθανα εἶχαν σκοτεινιάσει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν μολυβύς κ' ἡ θάλασσα εἶχε πάρει τὸ χρῶμα του.

Οἱ βαρκάρηδες ἔτρεχαν νὰ βγάλουν τὶς φρεσκοβαμμένες βάρκες τους στὴν ξηρά.

Πάνω ἀπ' τὰ Ποριώτικα βουνὰ ἄρχισε νάστράφτῃ...

Πέρασε ὥρα. Ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ σταματᾷ, καὶ σιγὰ-σιγὰ σχηματίσθηκε τὸ οὐράνιο τόξο μὲ τὰ πιὸ λαμπρὰ χρώματα.

Πῆρα ἕνα βιβλίο καὶ τράβηξα κατὰ τὸ νησάκι.

Ἐκεῖ ἦταν πολὺ-πολὺ ὡραῖα! Παντοῦ γύρω μύριζε φρεσκοβρεμένα. Κάθησα πολλὴ ὥρα σἕνα βραχάκι ρεμβάζοντας.

Λίγως νὰ τὸ καταλάβω, ἄρχισε νἀπλώνεται ἡ νύχτα, κι' ὡστόσο δὲν εἶχα ἀνοίξει οὔτ' ἕνα φύλλο ἀπ' τὸ βιβλίο μου.

Μοῦ ἄφησε τὴν πιὸ ὡραία ἐντύπωση ἡ πρώτη χυνοπωριάτικη βροχὴ στὰ Μέθανα. Μ' ἀργὰ βήματα προχώρησα γιὰ τὸ σπίτι.

Δώρα Ἄνθη

ΕΝΑΣ ΚΥΚΝΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΚΕΡΝΗΣ

Στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ λίμνη ποὺ λὲς καὶ ἡ φύση τῆς ἔδωκε ὅλα τὰ χαρίσματά της, ζοῦσε ἕνας κύκνος, ὁ πιὸ ὄμορφος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ μέσα. «Λένε πὼς ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ εὐσπλαχνικὸς καὶ προστατεύει τὰ πλάσματά του. Γιατὶ λοιπὸν ἐγὼ νἄχω τέτοια τύχη καὶ νὰ μὲ ἐχθρεύονται ὅλοι;» Ἔ" τσι ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου,πὼς θὰ σκεπτόταν ὁ κύκνος αὐτός, ὅταν τὸν εἶδα λυπημένο στὴν ἄκρη τῆς λίμνης, ποὺ πῆγα κάποτε μὲ τοὺς γονεῖς μου.

Οἱ ἄλλοι κύκνοι ἦταν ὅλοι μαζεμένοι καὶ παίζανε βουτώντας τὶς μύτες τους στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης, καὶ συνάμα σὰν νὰ κατασταρώνανε κάποιο σχέδιο, γιὰ νὰ ξεπαστρέψουν τὸ κακόμοιρο τὸ πουλὶ ποὺ ὅλοι τὸ ἐχθρεύονταν...

***

Καὶ ὁ πιὸ ἀγροῖκος ἄνθρωπος, ὅταν βρεθῇ στὴ λίμνη αὐτή, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μὴ συγκινηθῇ μπρὸς σεῖς καλλονές της· γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὴν παραμικρὴ ὥρα ἀπὸ τὴν μικρή μας διαμονὴ ἐκεῖ, κάναμε πολλὲς ἐκδρομούλες στὰ περίχωρά της. Λὲς καὶ ὁ παράδεισος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ βρέθηκε ἐκεῖ· καὶ τόσο ὄμορφα ἦταν τριγύρω, ὥστε ἔχασα τὸν κατμένο τὸν κύκνο, ποὺ ποιὸς ξέρει τί τύχη τὸν βρῆκε...

Κι' ἀλλοίμονο!.. Καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐκδρομούλα, τὸν εἶδα στὴν ἴδια θέση, πεσμένο κάτω, μέσ' στὰ αἵματα, κ' ἀπὸ πάνω του οἱ ἐχθροί του τὸν τσιμποῦσαν ἀκόμα... Ἔτρεξα γρήγορα γιὰ νὰ τὸν γλυτώσω, ἀλλὰ δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή.

Κακόμοιρε κύκνε!..

Γαλάζιο Ἀστέρι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ἀ! τί κάνεις ἐκεῖ; Ψαλλιδίζεις τὰ χαρτιά μου;

—Ἔννοια σου, μπαμπά, προσέχω...

— Μὰ τί προσέχεις;

— Ψαλλιδίζω μόνο γραμμένα.

Γελασίνα

***

Ὁ πατέρας.—Ὑπάρχουν, κόρη μου, πολλὰ πράγματα στὸν κόσμο, ποὺ μπροστὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ κλείνουμε τὰ μάτια.

Ἡ κόρη.— Ναί, μπαμπά. Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ σαπουνάδα.

Μελαχρινὴ Κυπριοπούλα

***

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα δέντρο, φωνάζει:

— Μαμμά! Νὰ προσέχω μὴ τυχὸν καὶ πέσω;

(Γεγονός) *Ραμούντζικο*

***

Ἡ μαμμά. — Μὴ φωνάζεις, παιδί μου. Ἐδῶ εἶναι ἐκκλησία.

Ἡ Ἀντιγόνη, δείχνοντας τὸν ψάλτη.— Μ' αὐτὸς φωνάζει περισσότερο!

Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 27ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Τοῦ ἔτους 1927)

(Ἴδε Διάπλασιν 1926, σελ. 417).

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀριθμὸς, ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσε ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Νικ. Δάρας, φύλ. *1040* (Κορυφαῖος). — Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν, 728.—Γ.Βατίστας,520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Λάτρις τῆς Φύσεως, 416. Μαρία Μπέη, 364. Ταπεινὸ Κυκλάμινο, 338. Κλαίρη, 312. Σύλλογος «Ἑρμῆς», 299. Ὅμιλος Ἡρώων, 260. Ταρζάν, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Κόμης τῆς Φέρρας, 221. Σιλουέττα, 208. Ὁμὰς Κωνσταντίνου Κρηνήτη καὶ Βοτανιάτη, 208. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 208. Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, 182. Ἀρίων, 182. Κεραυνός, 182. Ἀττικὴ Αὐγή, 156. Ἰωσήφανος, 156. Κορνηλία Θ. Ὑφαντή, 156. Μέδουσα, 156. Ἐλεύθερο Πουλί, 156. Κυρὰ-Κυραλίνα, 156. Μήδεια, 156, Σφίγξ, 156. Φαληρικὸς Ὅμιλος, 156. Σύλλογος «Ἀκαταμαχήτων» 156. Καπετὰν Λουλούδης, 143. Τάσος Κ. Φραντζισκάκης, 130. Ἄγγελος, 130. Ζίλδα ἡ Ἀχρία, 130. Ρετσίνα, 130. Ἡρωϊκὴ Ρούμελη, 117. Ἠλιόβγαλτη, 104. Λατάνια, 104. Δώρα Ν. Ζαφειρίου, 104. Φάρος τοῦ Βοσπόρου, 104. Ἀγγελικὴ Χαβιάρα, 104. Μαρία Ν. Νικολαΐδου, 104. Μεγάλη Ἑλλάς, 104. Λάντης, 104. Νέμεσις, 104. Ἀμαζὼν, 104. Διπλωμάτης, 104. Ἀνθεμὶς, 104. Κόρη τοῦ Βυζαντίου, 104. Ἀριστοκράτισσα, 104. Νικόλ. Μ. Γερμανός, 104. Ὄασις, 104. Βαλεντίνη, 104. Χαρίκλεια Διαμαντάκη, 104. Τασία Διακουμοπούλου, 104. Ἰνδιάνα, 91. Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, 78. Κώνστ. Σ. Σταυρίδης, 78. Διάπλασιόπαις, 78. Κοσμοχαλάστρα, 78. Θ. Π. Καμενίδης, 65. Ν. Α. Ἀπόδιακος, 65. Τζοκόντα, 65. Ἀρλέτ, 65. Σύλλογος «Ἀστήρ», 65. Μάκης Βλασόπουλος, 52. Ἀναστ. Ἀγαστασίου, 52. Σύλλογος Παλιάτσων, 52. Ἀφρισμένο Κῦμα, 52. Σκλαβωμένη Ἴμβρος, 52. Νίνα Π. Ροδούλη, 52. Κυνηγέτις Ἄρτεμις, 52. Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, 52. Πιερία Μοῦσα, 52. Αἰκατερίνη Ἀγάθωνος, 52. Ἔξυπνη Γατούλα, 52. Πεπρωμένον, 52. Διαπλασόπαιδο, 52. Ἀλεξόνδρα Βογιατζόγλου, 52. Εὐγενία Ν. Θεοφανοπούλου, 52. Ἀρχοντοπούλα, 52. Λιλίκα Α. Πετροχείλου,52. Κωστάκης Ν. Κακούρης, 52, Λυκαυγή, 52. Ἀθηνᾶ Κουντούρη, 52. Ἄγγελος Ἀρναούτης, 52. Κόρη τοῦ Μωρηᾶ, 52. Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, 52. Ξεν. Ζαχαριάδης, 52. Δ. Κελαϊδίτης, 52. Ἰω. Δ. Καζολέας, 52. Λεπτὴ Μαργαρίτα, 52. Εἰρήνη Διαμαντοπούλου, 52. Εὔα, 52. Βόλγας, 52. Ἀτθίς, 52. Κ. Φιωτάκης, 52. Δημ. Ἠλ. Δελαγραμμάτικας,52. Σοφία Χαλκουτσάκη, 52. Ἀντίφιλος, 52. Κ. Ν. Εὐστρατίου,52. Χρυσόμυγα, 52. Εὐαγγελία Ζαφειρίου, 52. Δαυΐδ Ἀριανίτης, 52. Ἀτρόμητος Ἔλλην, 52. Σαρλώ, 52. Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 52. Στ. Μακρυμίχαλος,52. Καίτη Κ. Πλάκα, 52. Τιτίκα Δ. Οἰκονομοπούλου, 52. Σμυρνιωτάκι, 52. Περαστικός, 52. Χαμίνι, 52. Μαρία Λαγοπούλου, 52. Γ. Ε. Ταβλᾶς, 52. Ν. Ε. Χατζηευθυμίου, 52. ΜαραμένοΓιούλι, 52. Ὁμίχλη, 52. Φίλαθλος, 52, Τσαχπίνα, 52. Κυματίζουσα Κυανόλευκος, 52. Ρεζεντά, 52. Ἠλιογέννητη, 52. Ἀγλαΐα Χ. Τζιτζιλέρη, 52. Σευλιανὴ Δίκου, 52. Εὐρυσθ. Χατζηλουκᾶς, 52. Λούλης Βασιλειάδης, 52. Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος, 52. Ὁλόχαρη, 52. Ἐλπά, 52. Σταράτη, 52. Ἀνατόλια, 52. Τζάκ, 52. Χαρ. Κ. Οἰκονόμου, 52. Σ. Μοστράτου, 52. Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, 52. Δημ. Κανέλλης, 52. Ἐλένη Γ. Ἀποστολίδου, 52. Ν. Τουτουντζόκης, 52. Τσουκνιδούλα, 52. Κατίνα Θεοδωροπούλου, 52. Ἔλζα Λιμάνη, 52. Πέπα Πασκοτίνη, 52. Σάνθος, 52. Ζιλχὰ Χανούμ, 52. Ὀνειροπόλος, 52,Συντροφιά«Σωματοφυλάκων» 52. Θαΐς, 52. Εἰρήνη Π. Ἀντωνοπούλου, 52. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 52. Γ. Β. Κελεμένης, 52. Νίτσα Ταμπάογλου, 52. Λιλάντα, 52. Γενναία Σπάρτη, 52.Γαλάτεια, 52. Ψυχὴ τῆς Λέσβου, 52. Ποφφυρίς, 52. Νεάνις τοῦ Ἰονίου, 52. Σκνίπα, 52. Ἀμίμητος Γελωτοποιός, 39. Κλεοπάτρα Μιζιαγκοπούλου, 39. Ἐσμὲ ἡ Τουρκοπούλα, 26. Φουναρᾶς, 26. Κυριάκ.Β.Βεβέρης,26.Σταυραετός, 26. Ἰαβέρης, 26. Ξανθὸς Ἱππόπης, 26. Προσκοπάκι, 26. Ἀπόγονος Ἡρώων, 26. Ζωηρός Παλιάτσος, 26. Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι,26. ΣύλλογοςΚνωσσός, 26. Χάρις, 26. Ροζίτα, 26. Λερμοντόφ, 26. Ἀνδρ. Π. Καλλιγερος, 13. Εἰρήνη Ζήβα Λαλώτη, 13. Π. Λεκατσᾶς, 13. Ροδόλφος Βαλεντίνος. 13. Πούλια, 13. Ἄμλετ, 13. Λίβιος, 13. Φραγκίσκος, 13. Σύλλογος «Ἱερολοχιτῶν», 13. Περιπλοκάς, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος (ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1926, σελ. 417.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλει φατογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας,εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτῶν φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1928.

ΚΑΙ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καθυστεροῦντας μοῦ ἔστειλαν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα τὴ συνδρομή τους. Τοὺς εὐχαριστῶ κι' αὐτοὺς, περιμένοντας πάντα καὶ τοὺς ἐπίλοιπους. Ὁ χρόνος μου, βλέπετε, πλησιάζει νὰ τελειώσῃ καὶ σὲ λίγο θὰ προσκλέσω τοὺς φίλους μου νἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1929. Πάει λοιπὸν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμα κἀθυστεροῦντες τὴ συνδρομὴ τοῦ 1928;...

Σήμερα δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπεθώματος τοῦ 1927 — ὄχι τοῦ 28, ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους τρέχει ἀκόμη, θὰ περιλάβῃ δηλαδὴ κι' ὅσους θὰ ξεσπαθώσουν μέχρι τέλους Νοεμβρίου,—καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξη γιὰ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1929. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν τοῦ 1928, — ὄχι ἀκόμη γιὰ τὴν Β' ποὺ τρέχει,— καὶ θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Α' Ἑξαμηνίας τοῦ 1929. Τέλος τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων. Αὐτὰ πρέπει νὰ δημοσιευθοῦν στὰ ὑπολειπόμενα τρία φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ τόμου καὶ,ἐνοεῖται, τὰ Νέα τοῦ 1929. Περιμένετε λοιπὸν καὶ... ἑτοιμάζεσθε.

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Μερκία*, ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρό, καὶ τὸ μεγάλο σου γράμμα μὲ ἀποζημίωσε. Φαντάζομαι πόσο θὰ σοῦ κοστίζῃ ποὺ δὲν ἔχεις πιὰ τὴν ἀδελφή σου κοντά σου. Ἀλλὰ τώρα τὴν ἔχω κοντά σου ἐγώ, ἡ δεύτερη φίλη σου καθὼς λές. Ἔτσι ἔλη σοῦ ἡ σκέψη θἄναι τώρα στὰς Ἀθήνας κἀξ θυμούμενη τὴν ἀδελφή σου, θὰ θυμᾶσαι καὶ μένα συχνότερα. Πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὸ κάθημα τῆς μαμμᾶς. Πῶ; εἶναι τώρα; Τὸ Πάνταθλό σου, ἐνοεῖται, δεκτό· τὶς 5 δρ. τῆς συμμετοχῆς τῆς πῆρα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπό σου.

Γλυκειὰ Πατρίδα, θἄ ἰδῇς τὴν κρίση μου ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω. Ἔννοεῖς, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι τὸ πρῶτο διήγημα ποὺ γράφεις, μπορεῖ καὶ νἀπορριφθῇ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνῃ. Ἐδῶ, βλέπεις, ἀπορρίπτονται κομμάτια παιδιῶν ποὺ γράφουν δυὸ καὶ τρία χρόνια γιὰ τὴ Σελίδα. Καὶ καλὸ εἶναι νὰ τὸ ἔχουν αὐτὸ ὑπ' ὄψει τους ὅλοι, καὶ προπάντων οἱ ἀρχάριοι.

Τζοκόντα, ὁ κ. Φαίδων διάβασε αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὸ θέατρο καὶ σὰ συγχαίρει γιὰ τὸ γερὸ θεατρικὸ γούστο ποὺ ἐσχημάτισες, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇς καθόλου ἀπὸ τὶς ἐλαφρότητες ποὺ βλέπουμε συχνὰ στὰ θεατρά μας. Δυστυχῶς τὸ συμφέρο κανονίζει τὸ πρόγραμμα, κι' ὅσο τὸ κοινὸν προτιμᾷ ὁπερέττες κι' ἐπιθεωρήσεις, οἱ θεατρῶνες θὰ συμμορφώνουνται. Γι' αὐτὸ θέλουμε νὰ ἱδρυθῇ Ἐθνικὸ Θέατρο, ποὺ θὰ ἐπιχορηγῆται ἀπὸ τὸ Κράτος, γιὰ νὰ πιάζῃ μόνο ἀνώτερα ἔργα, χωρὶς νὰ τὸ νοιάζῃ γιὰ τὴν εἰσπραξῃ. Ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ καὶ γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία».

Ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου, *Ἔξυπνη Γατούλα*, ἔχω καὶ τοῦ *Ταξιδιάρικου Κύματος*, ὥστε περιμένω ἄλλη μιά, γιὰ νὰ τὶς δημοσιεύσω. Γιατί, βλέπεις, τὸ δημοσιεύω ἀνὰ ἑφτές. Ἀλλὰ ἔννοια σου, οἱ βραβευμένοι εἶναι πολλοὶ καὶ γρήγορα θὰ λάβῃ. Ὅσο γιὰ τοῦ *Ἰάσωνος*, αὐτὴ θἄ δημοσιευθῇ μάνη της στὴν 37η Κυριακή, ποὺ ὁ δάγκειος, τὰ πένθη μας κτλ. μᾶς ἔκαμαν νὰ τὴν ἀναβάλουμε γιὰ τὸ Δεκέμβρη. Δὲν σὲ βαρέθηκα καθόλου (!) καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς ὅσο θέλεις.

Εἶδα, *Μιμόζα*, τί θαυμάσια ποὺ πέρασες στὴ Αἴδρη καὶ πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου. Μόνο γιὰ κεῖνο ποὺ μὲ ρωτᾷς δὲν ξέρω νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Χρειάζεται κάπουκάπου αὐτὴ ἡ «διανοητικὴ ἀτονία» γιὰ νἄνκι κανείς εὐχαριστημένος, ἢ δὲν χρειάζεται; Τί νὰ σοῦ πῶ! διανοητικὴ ἀτονία δὲν αἰσθάνομαι ποτέ, κι' ὅμως εἶμαι πάντα εὐχαριστημένη. Ρώτησε κανέναν ἄλλον ποὺ νἄχῃ κάποια πεῖρα τοῦ πράγματος, ποὺ ἄλλωστε τὸ δοκίμασες λίγο καὶ σύ. Ἀλλὰ θέλεις καλύτερον ἀπὸ τὸν Κνοῦτ Χάμψουν ποὺ τὸ λέει; Αὐτὸς εἶναι ἕνας ψυχολόγος ποὺ ξέρει πολλά.

Εὐχομαι, *Ῥόδια Δεσμέ*, νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά· μὰ ἤταν παράτολμο αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, νὰ κιθθῇς μὲ πυρετὸ 39° καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα τόσο μεγάλο γράμμα! Τὸ σχέδό σου γιὰ τὸ ξεσπάθωμα τοῦ 1929 θυμάσω. Κι' ἐλπίζω ὅτι ὁ γυμνασιάρχης σας θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ θερμά σου λόγια καὶ θὰ συστήσῃ δημοσίᾳ αὐτὸ τὸ περιοδικὸ ποὺ συμπληρώνει τώρα τὰ πενήντα του χρόνια. Ὁπωσδήποτε, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ!

Ὁ *Νάρκισσος*, ποὺ μοῦ γράφει ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον γράμμα μὲ πολλὰ καὶ διάφορα θέματα, μοῦ λέει κι' αὐτὸ τὸ περίεργο: Ὅταν διάβασε τὴν «Κοινὴ Νοσταλγία» τοῦ κ. Φαίδωνος, θυμήθηκε ὅτι τὴν αἰσθάνθηκε κι' αὐτὸς σὰν τὴ Μαρίκα· καὶ μάλιστα ἀπὸ τότε τοῦ ἔμεινε κάτι τί! Κάθε τόσο βλέπει στὸν ὕπνο του ὅ τι πρόκειται νὰ ξαναπάῃ στὸ σχολεῖο καὶ δίνει εἰσιτηρίους ἐξετάσεις!—Ὅσο γιὰ τὸ Ἀγώνισμα τῶν Λύσεων τοῦ Πενταθλου, ποὺ μ' ἐρωτᾷ πῶς θὰ κριθῇ (δηλαδὴ ἀν μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀπονέμονται τὰ βραβεῖα στοὺς συνήθεις Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων) τοῦ ἀπαντῶ ὄχι. Ἐπειδὴ οἱ λύσεις τοῦ Πενταθλου εἶναι λίγες, θὰ βραβευθῇ ὁποιος ἔχει τὶς περισσότερες.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Χαρίκλεια Παπαευσταθίου*, ποὺ μοῦ τὰ ἔγραψες αὐτὰ ὅλα γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω καλά. Ἐλπίζω τώρα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Τὰ σέβη μου στὴν καλή σου μητέρα, τὴν παλιά μου συνδρομήτρια. Ναί, ἐξῆ μόνο Διαπλασοπούλες σὲ ὁλόκληρη τάξη εἶναι λίγες· καὶ πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ γίνουν περισσότερες...

Ὡραία Ἐπιστόλας μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀντινέα, Νόρμα Τέλμας, Πεταχτούλα, Μελαγχολικός,Θέσπις, Μεγαλόπρεπη Ἴδη, Ἀττάς, Δώρα Ἄνθη, Ἀρης Μακρῆς, Περιπλοκάς, Δάφνη, Ὑβόνη* μ' ἕνα γτ), *Μοκοκό, Ἀκάνθινο Ῥόδο, Ἰζόλδη, Νέμεσις, Γενναία Σπάρτη, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Ἔνδοξο Σοῦλι, Ἀκρίτας, Χρυσὴ Πεταλούδα, Ἄρτεμις, Μικρομέγαλη* καὶ *Εὔα*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Μερικὲς ἀπαραίτητες ἀπαντήσεις στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (εἶδες ὅτι τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἤθελες τὸ ἔχει ἄλλος; κι' ὅτι ἐπρόσθεσα ἕνα ἐπίθετο πρὸς διάκρισή· τὸ κομμάτι σου τὸ συμπαριέλαβα στὰ ὑπὸ κρίσιν· συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παπποῦ· ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ') *Ζερόβηχαν* (δὲν θυμοῦμκι πιά· μήπως σοῦ διάφυγε ἡ κρίσις μου σ

τὸ ἀντίθετον τοῦ «ἐγωϊσμός» καὶ ἑλληνικὰ λέγεται φιλαλληλία, ἀπὸ τὸ φίλαλλος, ἀλτρουϊστή;' πέρασε νὰ πάρῃς τὴ διεύθυνση τοῦ φίλου σου') ***Σμαρῶ Κουμανίδου*** (συμμορφώθηκα μὲ τὸ βιαστικό σου γράμμα καὶ τώρα περιμένω ἕνα πιὸ ἄνετο') ***Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ*** (πολὺ χάρηκα γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς ἐξετάσεις γιὰ τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου' σοῦ ἔστειλα λυσύχαρτο') ***Σαρθούλαν*** (λύσεις δὲν στέλνονται ἔτσι' γιατὶ δὲν ἐδιόβκασες πρῶτα τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, νὰ ἰδῇς τοὺς ὅρους;) ***Μαγεμένο Βασιλόπουλο*** (καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσιτηρίους τοῦ Πανεπιστημίου') ***Μακντόφ*** (ἔχεις δίκιο, ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν πολὺ ἀπησχολημένη καὶ δὲν ἔκαμα μόνη μου τὴ διόρθωση τῆς «Θοδώρας» σου' γι' αὐτὸ ἔμειναν τόσα λαθάκια' θὰ πῶ στὸ ***Νάρκισσο*** ὅτι τὸ σπίτι τοῦ σκίτσου σου δὲν ἦταν τὸ δικό σου, ἀφοῦ αὐτὸ ἔχει ἀριθμὸ 22 κι' ἐκεῖνο 13') ***Καλαμιὰν*** (ἔστειλα' γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ') ***Ἑλένην Δημοπούλου*** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') ***Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια' τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά' ἔστειλα') ***Νόρμαν*** (ὡραῖο τὸ γράμμα σου' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις καὶ περιμένω λαμπρὰ τὰποτελέσματα') ***Αἰμιλίαν Βεργάρδου*** (δὲν πειράζει' φθάνει νὰ μοῦ γράψῃς τώρα') ***Ἄγνωστην*** (ποὺ πολὺ ἀπόρησε ὅταν εἶδε ὅτι μερικοὶ καθυστεροῦν ἀκόμα τὴ συνδρομή τους!) ***Μυοσωτίδα*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα!) ***Τζὼν Μανιατόπουλον*** (σοῦ ἔστειλα μόνο τὸ Γ' τομίδιο Παιδ. Πνεύματος, γιατὶ τὸ Α', καθὼς καὶ τὸ Β', εἶναι ἐξηντλημένα· ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 4,50') ***Κυρὰ-Κυραλίναν*** (τί χαριτωμένη ἡ περιγραφὴ τοῦ νυκτερινοῦ ταχυδρόμου! φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια καὶ γράψε στὴ φίλη μας Κρέη ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μοῦ γράψῃ') ***Σκόρπια Ροδοπέταλα*** (ἔστειλα 17 τετράδια καὶ 13 φύλλα') ***Νίκον Τσακουμάγκον*** (ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξαναστείλῃς') ***Μοιραῖο Ἀκρογιάλι*** (ἔλαβα') ***Σπύρον*** (ἔλαβα· μὲ ω εἶναι τὸ πιὸ συνηθισμένο· ἀλλὰ μὲ ο εἶναι τὸ σωστό') ***Σίσυλλον*** (γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἀντίτιμον ψευδωνύμου του δὲν ἔχω λάβει') ***Ἀνδαλουσίαν*** (ἔστειλα 10 τετράδια· τὰ βραβεῖα σου κάνουν 25 δρ. καὶ γράψε μου τί θέλεις νὰ σοῦ στείλω μ' αὐτές') ***Ἑλένην Βώκου*** (πρῶτα πρέπει νὰ τὰ ἰδῶ') ***Καΐρίναν*** (ἔστειλα στὸ Κάϊρο τὰ 7 φύλλα') ***Ἀτρόμητην Φοβητσιάραν, Μάννα Λίζαν, Δομνίτσαν*** καὶ ***Ἰσμήνην Λανίτου, Φοιτητήν, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Λατάνισν, Ἰβάναν*** κτλ. κτλ.

Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Θεοφάνην Γαβριηλίδην, Γελασίναν, Μέγαν Ἀλέξανδρον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***29 Ὀκτωβρίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΞΕΣΠΑΘΩΝΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Ἰανουαρίου.

729. Λεξίγριφος

Σύνδεσμο κοινότατο
Παίρνω καὶ μιὰ πόλη,
Καὶ σᾶς κάνω Κένταυρο
Ποὺ τὸν ξέρετε ὅλοι.

Βωμὸς τῆς Λευτεριᾶς

730. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Ἔγραψα κάποτε ἕνα ναὶ
Μὲ α μονάχα
Καὶ βγῆκε χώρα ἑλληνική.—
Ἀλλὰ ποιὰ τάχα;

Λευλεύ Μ. Ἀρμάο

731. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ δικό μας ποταμό,
Μὲ μιὰ κατάληξη ἄλλη,
Κάνω τοῦ Ὁμήρου βασιλιὰ
Μὲ φρόνηση μεγάλη.

Κωνστ. Π. Ξένος

732. Δημῶδες Αἴνιγμα

Κλείνω τὸ σεντουκάκι μου
Καὶ κρόσσια ἀφίνω ἀπέξω.

Πέτρος Ριενσαὶ

733. Τρίγωνον

* * * * * * =Ὄρος τ. Ἑλλάδος.
* * * * * =Οὐράνιον σῶμα.
* * * * =Ἐπίρρημα.
* * * =Ἄνθος.
* * =Ἀντωνυμία.
* =Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Μῆλο Φιρίκι

734. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 3=Μέγας ποιητής.
2 7 5 6 2 7 3 =Πάπας.
3 5 6 6 1 3 =Ὑπατος Ρωμαῖος.
4 5 6 7 3 =Πολιτὸς ἀλεύρου
5 1 6 7 3 =Ὀρυκτόν.
6 7 4 7 3 =Στρατιωτ. σῶμα.
7 4 2 7 3 =Ποταμὸς Ἀμερ.

Δεσλὴ Δωδεκάνησος

735-733. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ***Νῖκος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Παῦλος.***

2. Ἡ ***Θάσος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Πάτμος.***

(Μία δίφθογγος ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης. Τὰ διπλᾶ σύμφωνα θεωροῦνται ὡς ἕν).

Μπόεμ

737. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ πέντε στοιχεῖα, ἀποτελοῦν Μοῦσαν:

1, Ὡραία βασίλισσα· 2, Αἰμοφόρον ἀγγεῖον· 3, Δένδρον· 4, Ἥρως τῆς Τροίας· 5, Μοῖρα.

Γαλάτεια

738. Περιπλοκὰς

Μίσει φιλίαν — ἐπαίνει διαβολὴν—ἀρετὴν ψέγε — φύλαττε μηδένα.

Νὰ χωρισθοῦν τὰ τέσσαρα αὐτὰ περιπεπλεγμένα ρητά.

Κωνστ. Δ. Βεργόπουλος

739. Γρῖφος

Ο
Ο Ἑλλὰς Ο
Γαλλία
Ο Ἰταλία Ο
Ο ς Ο
Ο

Ἀνδαλουσία

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

740. Sans Voyelles

oi - oi - ui - a - y - ee
(Devise très connue)

Τζὼν Π. Μανιατόπουλος

741. Mots en losange

* =Consonne
* * * =Serpent monstrueux
* * * * * =Ecole navale
* * * * * * * =Pays d'Europe sep.
* * * * * =Prénom feminin
* * * =Nombre d'années
* =Voyelle

Verticalement les même.

Κόκκινη Μιραμπέλ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

511. Χαμαιλέων (χαμαί, λέων.) — 512. Σίκινος (σύ, κεῖνός). — 513. Ρόκα (Ρῶ, Κά.) — 514. Ὁ Ρῆνος, ἡ Ρήνα. — 515.

Ν Η Ν Σ
Ω Μ Η Ν Ω
Ρ Ε Λ Η Ν
Υ Ε Ο Λ Α Ι Ι Ι
Β Ν Ε Μ Ν
Ο Ν Η Ν Ο
Σ Η Ν Σ

516. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ (ὁλκάς, θαλος, κόνικλος, Ἰούλιος, Ἀλκαῖος, Ναΐάς, Σούνιον.) — 517-521. 1, Ἔδεσα - Ἔδεσσα· 2, Πώλος-πόλος· 3, Τόνος-τόννος· 4, Πλείων -πλοῖον· 5, Πύλος-πῦλος, — 522. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ (Φιλία, Ρώμη, Ἔχθρα, Ἱλαρότης, Δειλία, Ἐργασία, Ροή, Ἱκανοποίησις, Κακία, Ὀκνηρία, Σταθερότης.) — 523. Βασιλικὸς κι' ἂν μαραθῇ, τὴ μυρωδιὰ τὴν ἔχει.— 524. Ἀ-525. VERDUN *γαπῶ πολὺ τὰ*
ETAIN *γλυκὰ* (αγάπ'ο,
RAME πολ, ἤτα, γλι,
DIE κᾶ.) — 526. Un
UN coing, un peu-
N plier.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΗ' — 807/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἠδι' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὐμεθόδως καὶ οἰκονομικῶς. **Πικίνου 5-β** (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοαφικνουμένους φοιτητὰς καὶ σπουδαστάς.

/ΚΗ' — 808/

Τιγράν, σὲ γνωρίσαμε. Μὴ μεταχειρίζεσαι ξένα ὀνόματα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑπεράσπισα.

Τρελλοκόριτσα, Ζεζεφίνα

/ΚΗ' — 809/

Τιγράν, τετραδιάκι ἔστειλα περιμένοντας δικό σου ἀνωπομόνως Ἀγαπᾶς λοιπὸν τὴ φωρτούνα ἢ τὴ γαλήνη; Πῶς; **Ζεζεφίνα**, ὑγιαίνει. **Δάφνη**

/ΚΗ' — 810/

Γενναία Σπάρτη, Ἐθνικὲ Κήρυκα, πόσο θὰ περιμένω; Ἔρριο αὐτὸ ἤτανε;

Μοκοκὸ

/ΚΗ' — 811/

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, ποία ἡ Δ/σίς σου: Ξυπνε (Λεύλα) πούλι, σ' ἔκαναν ἀγόρι! Χά! χά! **Ἰζόλδη**

/ΚΗ' — 812/

Κολοκυθόσπορε, νὰ σὲ χαρῶ, παιδί μου γιὰ τὴν ἐξυπνάδα σου. Ἐσυνοπούλι δὲν εἶναι Χρηστόπουλος (Σημ. Διαπλ. — Δὲν εἶναι). **Ξυπνοπούλι**

/ΚΗ' — 813/

Λατάτια, Ἐρευνητὴ τοῦ Πόλου, Γαλανομάτα, τί πάθατε καὶ δὲν στέλνετε; Νὰ περιμένω ἀκόμη;

Ξυπνοπούλι

/ΚΗ' — 814/

Λατάνια, γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις; πέρασε τόσος καιρός! **Τρελλὸ Φοιτητάκι**, τετραδιάκι σου δὲν ἔλαβα. **Πεῦλιε**

/ΚΗ' — 815/

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολὺ δασυς μαΐστειλαν τετραδιάκια τους. Νὰ περιμένω κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους ὅλους; Ἀνταλλάσσω καὶ κάρτες. **Μελαγχολινέ, Τελέσιλλα**, ἀπάντησα. **Μαγεμμένο Βασιλόπουλο, Μάρτυ τῆς Λευτεριᾶς**, τόσο ἦταν ἡ ἀλληλογραφία μας; "Οσοι λάβανε τετραδιάκια μου, γιατὶ δὲν ἀπαντοῦν;

Γενναία Σπάρτη

/ΚΗ' — 816/

Προσωρινῶς πάω ἀλληλογραφίαν ἐλλάζοντας Δ/σιν. Θὰ ἐξακολουθήσω γράγοντας! **Σίπυλος**

/ΚΗ' — 817/

Μελαγχολινέ. Γιὰ ποιὰ «συμμετοχὴ» μιλᾶτε; Ἐξηγηθῆτε, γιατὶ δὲν καταλαβαίνω τίποτα! **Μακντόφ**

/ΚΗ' — 818/

Μπράβο, **Ἀρλεζιάνα**· δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα.

Χρυσῆ Πεταλούδα

/ΚΗ' — 819/

Χρυσοφτέρουγη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες; "Ως πότε νὰ περιμένω Μ. Μυστικά σου, **Γαλάτεια**; Μήπως δὲν ἔλαβες; **Χρυσῆ Πεταλούδα**

/ΚΗ' — 820/

Τρελλὸ Φοιτητάκι, εὐχαριστῶ μὰ δὲν ἀλληλογραφῶ τώρα. Φτειροπλέχτρα, ἔστειλα. **Μικρομέγαλη**

/ΚΗ' — 821/

Φρασκουΐτα, πῶς περνᾶς τώρα στὸ Μαροῦσι; Πότε θὰ κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα; **Γράμμα... ἀκόμα.**

Μυρόλουστη

/ΚΗ' — 822/

Εὐχαριστώντας ὅσους-ες μοῦ ἔστειλαν γράμματα, πάω πιὰ κάθε ἀλληλογραφία. **Ἰσπανιόλα**

/ΚΗ' — 823/

Μεγάλη χαρὰ θάνοιωθῆ τὸ **Ἀκάνθινο Ρόδο**, ἂν ἤθελαν τὰ μεγάλα Διαπλασόπουλα ν' ἀνταλλάξουν πιὰ τὴ κάρτες καὶ τετραδιάκια, Δ/σις: Τούλα Καρπουζίλη, Μαγούλα Σπάρτης.

/ΚΗ' — 824/

Ἡ χειμερινή μου Δ/σις εἶναι: Κα Κατίνα Χ. Διακάκη, (Ε Κ). Μεραμβέλου 12, Ἡράκλειον. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια.

Ἰβάνα

/ΚΗ' — 825/

Ἀγαπητοί μου φίλοι-ες, ἀναγκάζομαι νὰ διακόψω ἀλληλογραφίαν, ἕνεκα πολλῶν μαθημάτων. Εὐχαριστῶ θερμῶς ἐκείνους, ποὺ ἡ ἀλληλογραφία τους μοῦ χάρισε εὐχαριστες ὧρες. Ζητῶ συγγνώμην.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

/ΚΗ' — 826/

Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσαν τὰ τετραδιάκια τῶν: **Πρόσπερος, Ὀδέττη, Σαπουνοφουσκα, Ἀριστοκράτισσα, Πούλια, Γίνος - Βούγας.** Νὰ τὰ περιμένω; Εὐχαριστῶ. **Ἰβάνα**

/ΚΗ' — 827/

Ἀγοράζω, ἀνταλλάσσω καὶ πωλῶ γραμματόσημα. Δ/σις: Ἀργύριον Δ. Ἀργυρίου, Τσαγκαράδα Βόλου.

/ΚΗ' — 828/

Πρωτομπαίνοντας στὸ **Διαπλασόκοσμο** χαιρετῶ ὅλες-ους, χωριστὰ τὴν **Λάουρα, Μήδεια, Δάφνη, Ρέα** καὶ μέλη τῆς **Βολιώτικης Τρελλοπαρέας.** Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια στεῖλτε στὴ Δ/σιν: Αἰλίκα Θωμᾶ, ὁδὸς Κενταύρων 104, Βόλος.

Γιόλα

/ΚΗ' — 829/

Εὐχαριστῶ ὅλους-ες ποὺ μοῦ ἔστειλαν τετραδιάκια. **Κατὰ παραγγελίαν**: Ἀνεμοστρόβιλος=Ἰωάννα Χάρατση **Σαμιωτοπούλα, Γαζία**, γιατὶ δὲν γράφετε; **Λάουρα**

/ΚΗ' — 830/

Κάρμεν Σόλβα, παρ' ὅλες τὶς προφολάξεις σας, τὸ πάραμε κιόλας ἀπάνω μας!

Τὰ Καλοκαιρινὰ Πειραχτήρια

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε.: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***35*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. ***30*** καὶ ραμμένος δρ. ***35***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω κιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***23*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΣΕΡΓΙΛΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι